

FETS I DESGRACIES

CAU D'UN VUITÈ PIS I MATA UN GUARDIA

Lugo 22. — Ahir, mentre la veïna Engracia Ruíz, prenia el sol a la terrassa, va tenir la desgràcia de trepitjar una pastilla de sabó, precipitant-se al buit. Afortunadament, va anar a caure justament sobre al guàrdia de la circulació Severino Pérez, qui va morir a l'acte, després de fer un acte de contrició. El fet ha estat molt comentat i l'ajuntament busca una altre guàrdia. EFE

ESPECTACULAR ACCIDENT D'UN SIS CENTS

Bilbao 13. — Mentre el jove Eulalio Fuentes passejava pel carrer Donostia, va ser embestit bàrbarament per un sis cents que viatjava en direcció contrària. El sis cents fou despedit contra la paret de la pastisseria Ikaula. El jove Eulalio, alarmat, va correr en auxili del conductor Pedro Rabón, el qual, va ingressar a l'hospital víctima d'una forta estupefacció. El sis cents ha estat declarat zona catastròfica en el proper consell de ministres. JOTA

PERD LA DENTADURA

Barcelona 1. — Mentre contemplava el partit Barça-Hèrcules amb la boca oberta, Eugeni Pi, fou víctima d'una sustracció de dentadura postissa, a càrrec d'un desaprensiu, que es donà a la fuga. Avisada la Brigada Criminal, aquesta va capturar el lladre al moment que sortia del camp de futbol amb la dentadura posada. La notícia ha estat molt comentada i es prendran tota mena de precaucions. EFE

VÍCTIMA D'ENCARCARAMENT HUMERAL

Madrid 12. — Ahir, mentre cantava el Cara el Sol, el veí de Pontevedra Ignacio Porriños, va ser víctima d'una paràlisi tibio-humeral que el va deixar amb el braç enlaire durant vint-i-quatre hores. Malgrat els intents dels metges, el jove Porriños no va recobrar el moviment fins que, ingressat a La Paz, el doctor Ramírez li va practicar una ruptura pactada, deixant el braç en «su lugar descanso» i convenientment enguixat. Ha rebut nombrosos telegrams d'adhesió. EFE

ANUNCIS

JOVE PROFESSOR DE QUÍMICA NUCLEAR, donaria classes al president, de set a vuit i en hores convingudes. Escriure al 27 del carrer Just i Pujol de Badalona.

ES BUSCA NENA PER FER DE HEIDI al Tall Britànic, de vuit a nou. Es necessita experiència i curriculum vitae, per anar bé. No és imprescindible cantar en japonès. Tel. 234 89 34 65 77.

ES NECESSITEN TRES JOVES per formar un «Comando Incontrolado» de cremar llibreries. No és imprescindible que sàpiguen llegir. Escriure a l'Apartat SS de Teruel. Curiosos, abstenir-se.

FA TRES MESOS QUE HE PERDUT LA DONA. Agraïria que si algú la veu no em digui res, si us plau. Tel. 24, de 3 a 4, els dilluns.

NECESSITEM UN JOVE AMBICIÓS, decidit, bon jugador de futbol i que parli amb accent estranger. Li farem una oferta raonable per fer publicitat, l'any que ve. Escriure a Pintures Bruguera S. A. Ajaccio.

ES BUSCA OCELL TROPICAL per sortir en una sèrie del senyor Rodríguez de la Fuente. Cal que sàpiga ballar la rumba i altres dances exòtiques. Sortirà a la primera cadena, però no cal que la porti posada. Esc. a Rodríguez, carrer Llop 56, Pals.

LLIBRE DE MEMÒRIES oblidat en taxi. No recordo on. Agraïré informació, però no recordo on han d'enviar-la. En tot cas deixem-ho córrer. Gràcies.

Publiquem, a continuació, un resum del llibre de memòries «22 años de ministro», original del conegut banquer i diplomàtic Enfisemio Rcs. Aquest llibre, que promet ser un best-seller, sortirà demà passat, si pot ser.

22 de juliol. — Hem sortit amb l'ambaixador ugandès Ponoto, a veure el Parc. En la conversa m'ha preguntat com funcionava això de la democràcia orgànica. Li he explicat i no s'ho volia creure. En arribar al Parc, m'ha dit que no ens havíem parat a considerar que els lleons eren ciutadans del seu país i que no veia per què l'exhibíem com una cosa estranya. Que a veure que em semblaria si ells agafaven un demòcrata orgànic i el ficaven a una gàbia del Parc Nacional Ugandès. No he sabut què dir, francament.

3 d'agost. — El ministre de Relacions Públiques m'ha cridat per discutir la qüestió de Sant Isidre.

Segons ell, els pagesos estan molt enfadats perquè nosaltres no en fem ni cas i ells paguen les conseqüències. Li he dit que no sabia què dir, que en parlaria amb en Peinados i procurariem posar-hi un pedaç.

Ell ha estat molt violent i m'ha dit que era hora de fets i d'apertures. En sentir-lo d'aquesta manera he pensat que els temps canviaven i que si això de l'apertura anava de debò, estem ben llestos. Tot dinant, m'ha semblat que la meua dona feia molta broma amb l'apertura i no m'ha agradat gens. Demà en parlaré amb en Fernández Costa i ja veurem.

5 d'octubre. — Tindrem consell de ministres, demà passat, després de deu hores de pescar anguiles. A mi, aquests consells de ministres pescant, em rebenten. Sobretot perquè totes les anguiles van a picar allà mateix. Es tracta d'anguiles ensinistrades i, és clar, no precisament perquè vinguin a picar el meu ham. Servidor, que és de Brugos, havia pescat anguiles en altre temps i allò era glòria. Pel demés, em sembla que tinc la llista de les coses que es poden dir i les que no es poden dir. Un dels noms prohibits és el d'en Calvo Serer, perquè provoca les ires augustes. L'altre dia, en parlar de Calvo, l'illustre senyor va tenir un atac de feridura al dit d'anomenar i es va quedar dues setmanes sense poder desigurar cap càrrec.

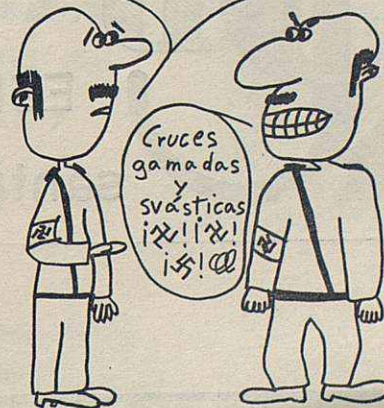
8 de desembre. — És temps de paneres. Han començat a arribar les de la Lockheed, que Déu n'hi do. Les de Matessa, aquest anys, són primes, es veu que la cosa no està prou clara. Els de Reace, en canvi, esplèndids. El ministeri de paneres prepara la gran panera. Hi volien una llaua de tonyina, però diuen que potser s'ho prendria malament.

25 de desembre. — El pessebre ha estat meravellós. Els pastors, vestits de falangista, feien un efecte impressionant. En el moment que cantaven el «Mesies» he vist que feia una cara discreta, com volent dir: «Ja sé que no va per mi, home!». L'he trobat d'una humilitat impressionant.

6 de febrer. — Quan s'acosta el febrer tothom es posa nerviós. Sobretot des de que l'Arias s'ha ficat al cap això de l'Esperit del dotze de febrer, que sembla una fantasia democràtica. Abans, quan parlaven de democràcia inorgànica, tots sabíem que havíem de posar cara d'indignació. Ara, amb aquestes modificacions semàntiques, hom no sap quina cara posar-hi. He tornat a parlar de l'apertura amb la meua dona i m'ha començat a parlar de Perpinyà. M'ha molestat molt perquè, les dones, ja se sap que xerren més del compte i no m'agradaria que, davant de l'illustre, la meua dona deixés anar alguna indiscreció semàntico-eròtica. Perquè, com tothom sap, els erotismes s'acaben amb el salmó fumats.

18 de juliol. — Quin mal de peus!

No se ponga así, don Blas.
Cuando decía que lo que antes era
camisa de fuerza, ahora es camisa
de Fuerza Nueva, era un decir.

Par
rep